

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy István Péter ügyvéd által képviselt (felperes neve) felperesnek a dr. Mihály Róbert ügyvéd által képviselt (alperes neve) alperes ellen kártérítés iránt indult perében - amely perbe az alperes pernyertességének érdekében beavatkozott a dr. Poór Rita jogtanácsos által képviselt (beavatkozó neve) - a Fejér Megyei Bíróság 2008. március 3-án kelt, 3.P.21.500/2007/13. számú ítéletével szemben a felperes által 14, 15. és 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését akként javítja ki, hogy a megítélt perköltséget a felperes köteles az alperesnek megfizetni.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen az alperesnek - 15 nap alatt - 25.000 (Huszonötezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2005. február 28-án záradékkal látta el a 2003. augusztusi közjegyzői okiratot, amelyben az adós zálogkötelezettséget vállalt a budapesti ... hrsz. alatti ingatlanával a ... Bt-nek a ... Bank Rt-vel szemben keletkezett 16.500.000 Ft hiteltartozásért. A végrehajtási záradék a felperes, mint adós neve mellett feltüntette zálogkötelezett minőségét és konkrétan megadta a végrehajtás alá vonható ingatlan adatait is.

Az alperes, mint önálló bírósági végrehajtó hivatalos jogkörében eljárva végrehajtói inkasszót foganatosított az adós ... Bank Rt-nél vezetett folyószámlájáról, 2005. augusztus 25-én 1.559.342 Ft-ot emelt le a bank és utalt át a végrehajtónak. A felperes 2-3 napon belül felfedezte a bankszámláján a pénz hiányát, ügyvédje útján 2005. szeptember 14-én tiltakozott az alperesnél az eljárás ellen. Az alperes még aznap visszautaltatta a pénzt a felperesnek.

A felperes 2005. október 10-én jogi képviselője útján 1.000.000 Ft kártérítés megfizetését követelte az alperestől. Előadta, hogy 2005. augusztus 2-án előszerződést kötött az ... Kft-vel egy 8.200.000 Ft árú Mitsubishi Pajero terepjáró gépkocsi megvásárlására, a fizetési határidő 2005. szeptember 2-a lett volna. A végleges adásvételi szerződést azonban nem tudta megkötni, mert a vételár kiegyenlítéséhez szüksége lett volna a ... Bank Rt-nél kezelt 1.500.000 Ft-ra is. Emiatt elvesztette az előszerződés aláírásakor befizetett 1.000.000 Ft foglalót.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes jogellenesen járt el, a zálogtárgyon kívül más vagyontárgyra nem vezethetett volna végrehajtást a Ptk. 251. § alapján.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon védekezését, hogy megtévesztette őt a bíróság által kiállított végrehajtási záradék, abból ugyanis első pillantásra megállapítható volt, hogy a felperes nem kötelmi adós, hanem csak azt köteles tūrni, hogy a záloggal lekötött ingatlanából kielégítést keressenek.

Az elsőfokú bíróság a becsatolt előszerződés alapján bizonyítva látta az autóvásárlás előkészületeit, annak határidejét, a vételárat, a foglaló adását. Az autókereskedő írásbeli nyilatkozatával pedig pénztárbevételei bizonylat nélkül is bizonyítottanak találta, hogy a felperes a foglalót elvesztette. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az lett volna életszerűtlen, ha a kereskedő nem élt volna a Ptk. 245. §-ából fakadó jogával.

Az elsőfokú bíróság az élettárs tanúvallomása, a lichtensteini vagyonkezelő hiteles fordításban csatolt német nyelvű igazolása alapján, a józan ész működési elvét is figyelembe véve bizonyítottanak vette azt is, hogy a felperesnek megvolt otthon az autó vételárának nagyobbik része, mintegy 6.000.000 Ft, az előszerződés megkötésétől kezdve az előszerződésben kikötött egy hónapos terminus alatt mindvégig. Valószínűtlen, hogy valaki 1.000.000 Ft-os foglalót kockáztasson, abban a tudatban vállalkozzon autóvásárlásra, hogy nincs pénze vagy nem biztos, hogy azt egy hónap alatt elő tudja teremteni.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. § szerinti kárfelelősség összes törvényi feltételeinek fennálltát megállapította, a Ptk. 349. §-ában foglalt feltételek hiányában utasította el a keresetet. Az elsőfokú bíróság e körben döntését azzal indokolta, hogy a felperes az alperes tagadásával szemben semmivel nem bizonyította, hogy azonnal telefonált az alperesnek. A felperes jogi képviselőjének felhívására az alperes azonnal korrigálta hibáját, nincs ok annak feltételezésére, hogy augusztus 28-a és szeptember 2-a közötti munkanapok valamelyikén ugyanez ne történt volna meg a felperes azonnali felhívására. Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a Vht. 217. § szerinti végrehajtási kifogás - ha időben élnek vele - alkalmas lett volna a kár elhárítására. Ennek elmulasztása az alperessel szembeni kárigény érvényesítésének abszolút akadálya.

Az elsőfokú bíróság a perköltség és a le nem rótt illeték viselése tárgyában utalt a Pp. 78. §-ára és 84. §-ára.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresetének való helyt adást kérte. A felperes hivatkozott arra, hogy a felperes korábbi jogi képviselőjének írásba foglalt nyilatkozatával igazolta, hogy az ügyvéd több ízben telefonon, majd személyesen kereste fel az alperest 2005. szeptember 2-át megelőzően. Ennek ellenére csupán a 2005. szeptember 14-ei felhívás járt eredménnyel. Az írásba foglalt nyilatkozat alátámasztja a felperes által a Fejér Megyei Bíróság előtt 2007. november 12-én tett előadását. A felperes hangsúlyozta, hogy a végrehajtási kifogás előterjesztése, mint rendes jogorvoslat nem lett volna alkalmas eszköz a kár elhárítására. Négy munkanap ugyanis nem lett volna elegendő a végrehajtási kifogás érdemi elbírálására, s arra, hogy a végrehajtó az eredményes végrehajtási kifogás következtében teljesítsen is. Utalt a felperes arra is, hogy a végrehajtási kifogás, mint rendes jogorvoslati eszköz elmulasztása nem abszolút akadálya a kártérítés érvényesítésének a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel. A felperes utalt az EBH.2000.199. számú és a BH.2003.154. számú döntésekre.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés az alábbiakra figyelemmel nem alapos:

Az elsőfokú bíróság arra helyesen vont le következtetést, hogy a kártérítés iránti kereset akkor alapos, ha fennállnak a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális feltételek is. Ugyanakkor arra tévesen vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a kárt rendes jogorvoslattal a Vht. 217. § szerinti végrehajtási kifogás igénybevételével elháríthatta volna. A másodfokú bíróság a felperessel ért egyet abban, hogy 2005. augusztus 28-ától szeptember 2-áig terjedő idő alatt a végrehajtási kifogás érdemi elbírálására nyilvánvalóan nem került volna sor, annak tárgyában jogerős döntés hozatala kizárt lett volna, az ügyintézési határidőket figyelembe véve tehát a végrehajtási kifogással a kár nem lett volna elhárítható.

Arra viszont helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy 2005. szeptember 14-én a végrehajtó a felperes felhívására azonnal korrigálta hibáját és az inkasszált összeget visszautaltatta. A 10/F/2. alatti írásbeli nyilatkozat csupán azt tartalmazza, hogy 2005. nyár végén több ízben telefonált a felperes jogi képviselője az alperesnek, illetve személyesen is kérte a végrehajtói inkasszó útján átutalt pénz visszautalását. E nyilatkozatból azonban kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy a felperes jogi képviselőjének fellépésére 2005. szeptember 2-a előtt sor került volna.

Az otthon széfben tartott pénz összegére a felperes önmagával is, valamint a 10. sorszámu jegyzőkönyvbe foglalt, a felperes élettársa által tett vallomással is ellentmondó előadást tett a perben. A 8. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal 2.

bekezdésében rögzített előadás szerint az előszerződés megkötése után otthon a széfben hozzávetőleg 7.000.000 Ft volt, majd ugyanezen jegyzőkönyv 3. oldal 4. bekezdésében foglalt előadása szerint kb. 7.000.000-8.000.000 Ft volt. A 10. sorszámú jegyzőkönyvben ... tanú vallomása szerint az autóvásárlás idején 7.000.000 Ft volt a széfben. A tanúnak onnan volt erről tudomása, hogy azt megszámlolta (10. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés). Majd a 3. oldal első bekezdése szerint úgy nyilatkozott, hogy az utolsó napokban 6.000.000 Ft volt a széfben. Ez utóbbi nyilatkozata azonban ellentétes korábbi saját és a felperes 8. sorszámú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatával is, ezért a másodfokú bíróság tényként azt fogadta el, hogy a fizetési kötelezettség beálltakor legalább 7.000.000 Ft volt a széfben. Az előszerződés szerint a 2005. szeptember 2-án fizetendő hátralékos vételár 7.200.000 Ft lett volna. Amennyiben a széfben 7.000.000 Ft-ot tartott a felperes, nem lett volna akadálya annak, hogy a 7.200.000 Ft vételárat 2005. szeptember 2-án az autókereskedőnek kifizesse, hiszen a hiányzó 200.000 Ft biztosítása már akadály nem lehetett, illetve az az életszerű, hogy a vételárhoz képest ezen alacsony összeg kifizetésére az eladó is biztosít rövid haladékot.

A másodfokú bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a 2005. szeptember 2-ai teljesítésnek nem lehetett az akadálya az, hogy a felperes bankszámlájáról tévesen végrehajtoi inkasszó útján több mint 1.500.000 Ft-ot emeltek le.

A másodfokú bíróság tehát az alperes jogellenes magatartása és a kár bekövetkezte közötti okozati összefüggést nem találta bizonyítottnak, így a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt valamennyi feltétel együttesen nem áll fenn.

Ezen indokbéli módosítással a másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A perköltség viselése tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része elírást tartalmaz, így azt a Fővárosi Ítéltábla kijavította a Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében.

A másodfokú bíróság a másodfokú eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az ügyvédi munkadíj megállapítása körében a Fővárosi Ítéltábla figyelemmel volt a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. és 5. §-ára, az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenység mértékére, a fellebbezési értékre, az ügyvédi munkadíj áfa tartalmára. A felperes annak ellenére, hogy az ügyben tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezménye érvényesül, a fellebbezési illetéket lerőta, amelyet viselni köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében.

, 2008. október 8.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő